

Jana Frey Stefanie Dahle

Încă 24 de zile până la Crăciun

O poveste-calendar, pentru cea mai frumoasă perioadă a anului

Traducere din limba germană de Cora Radulian

București, 2019

În cămăruța bătrânului înger al scrisorilor cu dorințe de Crăciun era cea mai mare agitație. Sosise, în sfârșit, noaptea în care îngerășii aveau să zboare pentru prima dată pe Pământ. Treaba lor era să adune toate scrisorile cu dorințe pe care le puneau copiii pe pervazul ferestrelor.

— Ne vom distra! strigă Vanilia care, împreună cu Crăciunica, avea să-i însoțească pe îngerăși și să le poarte de grijă.

Apoi cu toții îl ascultară respectuos pe bătrânul înger al scrisorilor cu dorințe de Crăciun, care le explică încă o dată drumul spre Pământ.

— Hm... aș prefera să rămân aici, mormăi Coriandru, care ședea retras lângă focul de bușteni din șemineu și își încălzea posomorât degetele reci. Era cel mai mic dintre îngeri – și singurul care nu avea încă aripi.

— Vii și tu cu noi anul acesta? îl întrebă Vanilia.

Coriandru dădu trist din cap.

— Fără aripi? Cum așa? adăugă Crăciunica.

— Mda... nici eu nu știu, spuse încet Coriandru. Aștepta deja de foarte mult timp să-i crească aripile, dar până acum nu avusese noroc.

— **C**ât de muuuulte liste cu dorințe!
se miră Coriandru, privind cum Anason-
Stelat, Teofan și Suflețel strângeau grăbiți
scrisorelele copiilor din fiecare fereastră.

Odată era cât pe ce să cadă în zăpada
mare, însă avusese noroc cu Vanilia și cu
Crăciunica. Altă dată, speriat de o pisică,
Anason-Stelat alunecă de pe un pervaz.
Însă, de fiecare dată, Vanilia și Crăciunica
îi săriseră în ajutor.

Zăpada purta acum sclipiri de praf de
îngeri, pentru că peste tot pe unde zbură-
seră, își lăsară praful magic de pe aripi.
Totul era sclipitor!

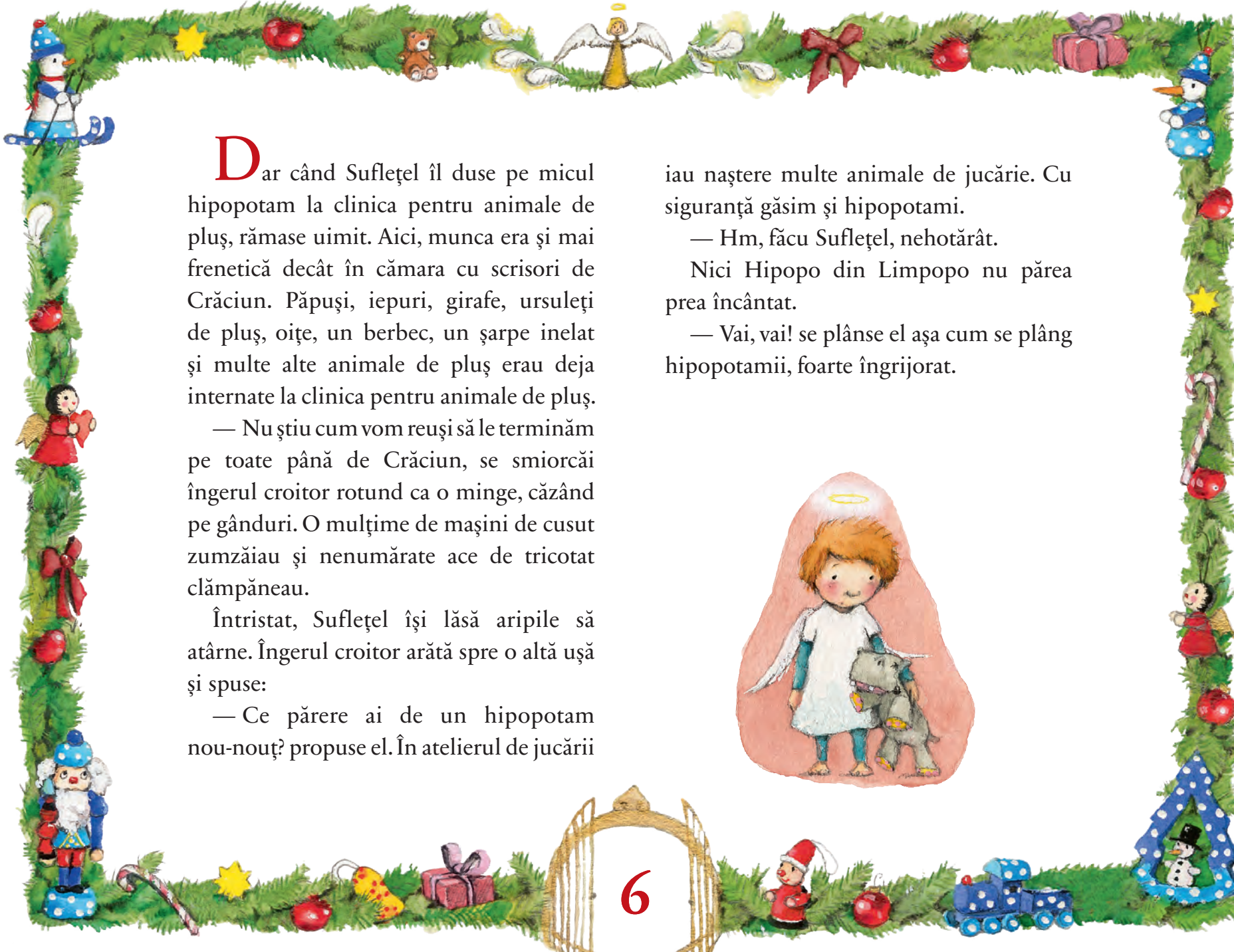
Coriandru oftă adânc. De i-ar crește și
lui odată aripi...

— Ah, spuse el apoi, încet, uite, acolo!

O scrisorică pe care ceilalți îngeri,
probabil, n-o văzuseră. Și pentru că nimeni
nu era atent, se duse, pur și simplu, și luă
el ultima scrisoare. Deși se simțea, cu
adevărat, foarte obosit.

Dar când Suflețel îl duse pe micul hipopotam la clinica pentru animale de pluș, rămase uimit. Aici, munca era și mai frenetică decât în camera cu scrisori de Crăciun. Păpuși, iepuri, girafe, ursuleți de pluș, oițe, un berbec, un șarpe inelat și multe alte animale de pluș erau deja internate la clinica pentru animale de pluș.

— Nu știi cum vom reuși să le terminăm pe toate până de Crăciun, se smiorcăi îngerul croitor rotund ca o minge, căzând pe gânduri. O mulțime de mașini de cusut zumăiau și nenumărate ace de tricatat clămpăneau.

Întristat, Suflețel își lăsă aripile să atârne. Îngerul croitor arătă spre o altă ușă și spuse:

— Ce părere ai de un hipopotam nou-nouț? propuse el. În atelierul de jucării

iau naștere multe animale de jucărie. Cu siguranță găsim și hipopotami.

— Hm, făcu Suflețel, nehotărât.

Nici Hipopo din Limpopo nu părea prea încântat.

— Vai, vai! se plânse el așa cum se plâng hipopotamii, foarte îngrijorat.

În cele din urmă, Coriandru se hotărî să-i ceară sfatul Crăciunicăi, care împacheta niște cutii.

— Care este cel mai scurt drum spre Africa?! repetă ea, mirată, întrebarea lui.

Coriandru dădu din cap.

— Dacă ai avea aripi, ai putea zbura până acolo..., îi zise Crăciunica.

Când auzi Coriandru răspunsul, se întristă amarnic.

Apoi auzi în depărtare clinchetul voios al unui clopoțel. Și iar oftă din suflet, pentru că știa ce însemna acest sunet: de fiecare dată când se auzea un clopoțel, un înger își primea aripile. Iar acum, probabil, primise aripi un înger mai mic ca el!

— Poate ai putea ajunge acolo cu un ren? sugeră Crăciunica.

Coriandru oftă din nou.

Renii erau destul de sălbatici, iar el se cam temea de ei. Aveau coarne tari. Și l-ar fi putut călca cu copitele, dacă el sau îngerul renilor nu ar fi fost atenți.

Să îndrăznească, oare, să se aventureze în lumina amurgului până în spatele atelierului îngerilor, acolo unde pășteau renii?

În marea brutărie a îngerilor, Vanilia, Teofan și Anason-Stelat tocmai se pregăteau să coacă un morman de biscuiți în formă de litere cu marțipan, când Suflețel dădu buzna înăuntru.

Trecu atât de entuziasmat pe lângă aripa argintie a lui Teofan încât strălucitorul praf de înger se scutură pe masă.

— Am nevoie de ajutorul tău, șopti Suflețel și o trase pe Teofan într-un colț al camării. Acolo i-l arătă pe ciufulitul Hipopo din Limpopo și pe noul hipopotam.

— Crezi că îl pot trimite pe EL în locul LUI pe Pământ? șopti și arătă mai întâi spre noul hipopotam, apoi spre Hipopo din Limpopo.

Teofan privi revoltată:

— De ce?

— Pentru că la clinica pentru animale de pluș au prea multă treabă. Nu-l pot repara până de Crăciun, explică Suflețel tulburat. Ce să fac?

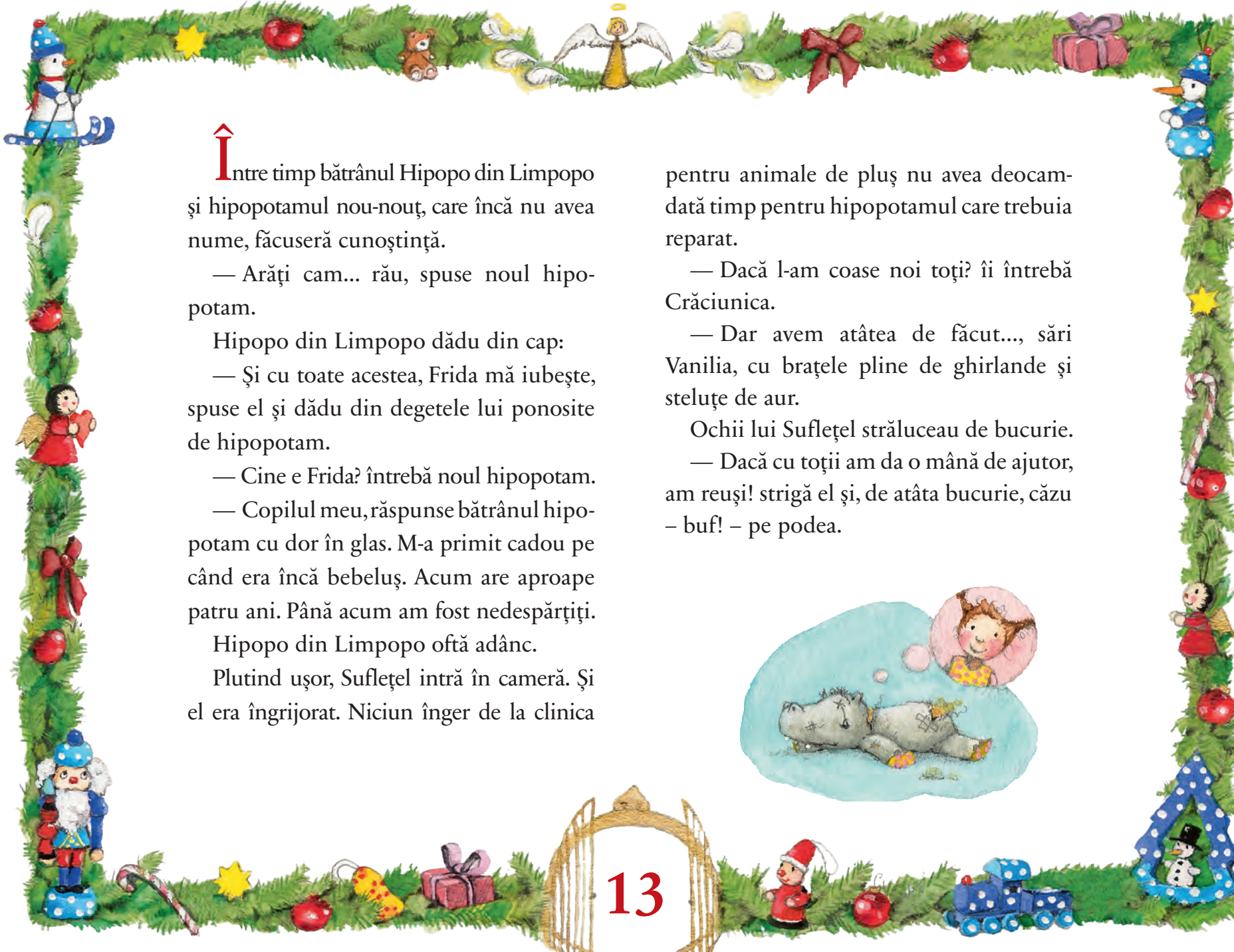
Micii îngeri se sfătuiră febril. Iar Hipopo din Limpopo își făcu din nou speranțe când văzu asta.

— Eu vreau acasă, șopti el cu voce de hipopotam.

Nu e deloc de mirare că, în toată forfoteala de acolo, nimeni nu-l observă trecând pe micuțul Coriandru.

Între timp bătrânul Hipopo din Limpopo și hipopotamul nou-nouț, care încă nu avea nume, făcuseră cunoștință.

— Arăți cam... rău, spuse noul hipopotam.

Hipopo din Limpopo dădu din cap:

— Și cu toate acestea, Frida mă iubește, spuse el și dădu din degetele lui ponosite de hipopotam.

— Cine e Frida? întrebă noul hipopotam.

— Copilul meu, răspuse bătrânul hipopotam cu dor în glas. M-a primit cadou pe când era încă bebeluș. Acum are aproape patru ani. Până acum am fost nedespărțiți.

Hipopo din Limpopo oftă adânc.

Plutind ușor, Suflețel intră în cameră. Și el era îngrijorat. Niciun înger de la clinica

pentru animale de pluș nu avea deocamdată timp pentru hipopotamul care trebuia reparat.

— Dacă l-am coase noi toți? îi întrebă Crăciunica.

— Dar avem atâtea de făcut..., sări Vanilia, cu brațele pline de ghirlande și stelute de aur.

Ochii lui Suflețel străluceau de bucurie.

— Dacă cu toții am da o mână de ajutor, am reuși! strigă el și, de atâta bucurie, căzu – buf! – pe podea.

Gânditor, Coriandru se scutură de zăpadă. Să îndrăznească, oare, să pornească cu Olfi spre Africa, pentru a căuta acolo o mamă și un tată pentru micul Isaia? Era o aventură complicată pentru un înger care nu avea încă aripi. Dar apoi își luă inima-n dinți și spuse:

— Bine! Așa vom face!

Micul ren fornăi bucuros de nerăbdare.

Dar Coriandru îl opri și spuse:

— Trebuie să-mi fac bagajul!

Avea de gând să-l roage pe unul dintre îngerii care se ocupau de lumânări să-i dea un felinar. Asta pentru cazul în care ar fi nevoiți să călătorească și după căderea nopții. Și, în afară de asta, se putea încălzi cu el, dacă frigul avea de gând să devină prea iute.

Din brutărie, Coriandru șterpeli o punguță care mirosea a turtă dulce și a fursecuri de Crăciun.

— Vom avea nevoie de mâncare pentru drum, îi spuse el micului ren.

Olfi se scutură, scârbit.

— Renii nu mănâncă niciodată dulciuri, spuse el, adulmecând bolul plin cu mere, portocale și mandarine.

